

SLOVENSKO LJUDSKO GLEDALIŠCE CELJE

Večerova igralka leta je Živa Selan

Igralka, ki presega oznake in okvirje, je zaznamovala sezono z diametralno različnima nosilnima vlogama

Sinoči, po premieri uprizoritve Laž, je nagrado za igralko/igralca leta v Slovenskem ljudskem gledališču Celje prejela Živa Selan. Donator nagrade je Večer, nagrajenko/nagrajenca pa izbira strokovna žirija, ki so jo sestavljali igralka Silva Čušin, režiser Janez Lapajne in kritičarka Petra Vidali.

Živa Selan je z izstopajočimi igralskimi kreacijami, ki formalno niti niso bile nosilne, zaznamovala že gledališko sezono 2018/19 in prejela nagrado že lani. Žirija je takrat zapisala, da so odrska energija, prezenca in artikularnost Žive Selan že v njeni prvi profesionalni gledališki sezoni prerasle oznako "mlada igralka".

Od politične in intimne tragedije do planinskega raja

V sezoni 2019/20 je Živa Selan odigrala glavni vlogi v dveh predstavah - v Očiščenju Sofi Oksanen v režiji Jarija Juutinena in v Heidi Johanne Spyri v režiji Ivane Djilas. Ob tem je izvrstno igrala še v predstavi Vsak glas šteje po drami Ize Strehar v režiji Ajde Valcl.

Žirija je v utemeljitvi zapisala: "Živa Selan je bila v pretekli gledališki sezoni v SLG Celje brez dvoma to, za kar obstaja izraz nosilka repertoarja. Za tako mlado igralko je že to precedens, vseeno pa žirije niso zanimale kvantitativne razsežnosti vlog, temveč dimenzije, ki jim jih je dala igralka.

V uprizoritvi Očiščenje Živa Selan ne igra samo glavne vloge, ampak tako rekoč dve glavni vlogi, protagonistko v dveh starostnih obdobjih (okoli 20 in okoli 70 let). Njene transformacije so domala kodificirane, vsakič naznačene z istimi elementi, do potankosti naštudirana starosti primerna koreografija in mimika je eno od gonil uprizoritve. Živa Selan ne popusti niti za trenutek, z izjemno disciplino vzdržuje strogo uprizoritveno formo, hkrati pa jo s posebno sugestivnostjo presega.

Popolno nasprotje vlog v Očiščenju je njena Heidi. Čeprav se zdi, da je dekliška radoživost Živina naravna igralska lega, se pri ustvarjanju ni zanašala zgolj na fizične predispozicije in nesporni talent, temveč je vlogo izdelala tako trdno kot v Očiščenju. Ob sijajnem vložku cele ekipe ustvarjalcev je zaslužna za razigrano in polno gledališko doživetje za mlade in stare, ki s svojo nalezljivo lucidnostjo presega okvir odrskih predstav za otroke."

Definitivno pa do konca življenja igra

Živa Selan je v lanskem intervjuju v Večeru govorila o anksioznosti kot najbolj določujoči značilnosti svoje generacije. "Če nisi nenehno na poti iz enega v drug projekt, se bojiš, da je že nekaj narobe. Da bodo ljudje, ki so odgovorni za tvojo plačo, pozabili nate, da bo prišel nekdo drug ... V filmsko-gledališkem svetu je takšna krčevitost sicer precej splošna, vsegeneracijska, kar pa je specifično za našo generacijo, je anksioznost, ki se je naselila v nas. Tudi v mlade iz neumetniških krogov. Zelo normalno, prav zelo normalno je, da doživi vsak pred tridesetim letom živčni zlom. Ko za nekoga zveš, da se mu je to zgodilo, si rečeš: 'Aha, tudi ta se je odkljukal. Kdo se še ni?' Sigurno se nam bo to vsem zgodilo do tridesetega leta. Tako samoumevno je, da sem že pozabila, da to ni prav, da se ne bi smelo dogajati."

Kljub vsegeneracijskemu strahu pred prihodnostjo pa je njen odgovor na vprašanje, kje se vidi čez pet ali deset let, jasen: "Čim več stvari, ampak nič drugega kot igra. Mogoče še kaj drugega, a gotovo povezanega s filmom in gledališčem. Definitivno pa do konca življenja igra. Kje, kako, v kakšnih okoliščinah - se prav prepuščam. Naj se zgodi, kar se hoče. Res pa vem, da bom to počela do konca. Ker je igra varen pobeg. Kadar sem v stresu ali v kakšni situaciji, v kateri se ne najdem, me prešine: 'O, komaj čakam, da bom spet igrala. Komaj čakam na soboto, ko imam predstavo.' Gledališki in filmski svet sta varno zatočišče. Blagoslov je, če lahko ima človek tak pristan. Ja, tako je, kot če bi imel v razpadajočem gledališču, kjer se ves čas bojiš, da ti bo kaj padlo na glavo, varen svet, ki ga vzpostavi predstava."

O pomenu kolektiva, v katerem ustvarja, pa je rekla: "Celjsko gle-

dališče je prostor, v katerem čutim ogromno podpore pri sodelavcih, pri soigralcih in pri **Alji Predan** in **Tini Kosi**, in to je največja sreča. Zame je res pomembno, da delam v lepem kolektivu. Na akademiji se malo izgubi občutek kolektivnosti in ga zato morda tudi v Celju nisem pričakovala." (pv)

*Čeprav se zdi,
da je dekliška
radoživost Živina
naravna igralska
lega, se pri
ustvarjanju Heidi ni
zanašala na talent*

Osebna izkaznica

"**Živa Selan** se je rodila 1995. v Kranju. Osnovno šolo je zaključila v Notranjih Goricah in na Brezovici, kjer je obiskovala dramski krožek. Šolanje je nadaljevala na Gimnaziji Poljane v Ljubljani in bila članica šolske impro lige. Leta 2014 je bila sprejeta na AGRFT, pod mentorstvom Borisa Ostana in Vita Tauferja. V profesionalnih gledališčih je igrala v predstavah Rolanda Schimmelpfenniga Zimski sončev obrat v režiji Juša A. Zidarja v MGL in Tisti občutek padanja Simona Stephensa v režiji Janusza Kice v Drami SNG Maribor. Nastopila je v seriji V dvoje Luke Marčetiča in v dveh filmih Posledice Darka Štanteta in Ne bom več luzerka Urše Menart. Za vlogo pri zadnjem je prejela nagrado Vesna za stransko žensko vlogo na 21. Festivalu slovenskega filma," piše v njenem geslu na gledališkem portalu Sigledal.

Živa Selan Foto: Robert BALEN

Heidi Foto: Uroš HOČEVAR